

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập

(Món bời nhờ nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

SỐ 108

10 ừ

TUẦN LỄ TỪ 16-4

ĐẾN 23-4-1970

CHỦ TIỆM kiêm ĐẦU BẾP : MINH VỜ

CỬA TIỆM 54 VÕ TÁNH, ỚNG NÔI

93.801

Wason
DS 531
C74++

Trò chơi ma giáo của Nhà Nước

Thế là sinh viên đã «Ta Pi» Có bao nhiêu vốn liếng, sinh viên đặt một phát chót trên chiếu bạc đấu tranh. Cuộc đấu tranh, đáng lý, không có gì cần xả láng. Nhà nước đã, vì ngờ ngằn hay vì đây thủ đoạn, như «con mòng» sinh viên. Đề lột hết nhiệt tình của họ. Đề làm dập tắt ngọn lửa hiện tại và tương lai. Của tuổi trẻ. Nếu như ở giai đoạn đầu của những đời hỏi, người ta khó chịu sinh viên bao nhiêu thì bây giờ, người ta khó chịu nhà nước bấy nhiêu. Tình cảm của dân Việt Nam thường dành cho kẻ yếu thế. Người ta bỗng thương hại,

sốt sa những sinh viên mỗi tối bị réo gọi trên vô tuyến truyền hình!

Và, dù không thích đấu tranh xáo trộn người ta vẫn thấy nhói tim khi chứng kiến cảnh Cảnh sát «hạ» sinh viên, lôi lên xe như lôi thú vật. Đọc bao, hay tin sinh viên bị tra tấn thật lực, người dân bủi ngủi. Những giọt lệ ứa ra. Con em chúng ta đang học tập dân chủ. Bài học dân chủ không giống bài học trong sách vở, hiểu pháp. Bài học có dùi cui, khiên, lựu đạn cay, đạn nổ và... dấm đá!

Rồi cứ thế, những ngày bị thảm của tuổi trẻ Việt Nam tiếp

tục. Rào kềm gai phong tỏa các khu vực đại học. Sinh viên cô đơn. Các bậc thầy cầu an, ru rú như bầy gián ngày. Giải quyết thế nào cho ổn thỏa đây? Cái lao đã phóng và phóng theo tự ái. Trong khi đó, nhà nước cố tình chấp nê với sinh viên. Lại còn chơi cái trò gây xúc động tâm lý quần chúng để quần chúng có cảm tưởng sinh viên sẽ đi đập phá, hôi đồ!

Mất tuổi trẻ là mất tất cả. Nhục mạ tuổi trẻ là nhục mạ tiền đồ của đất nước. Thua tuổi trẻ là thắng tuổi trẻ. Không bao giờ nhục nhã cả. Chúng tôi đòi hỏi gì ở nhà nước? Nếu nhà

nước đã bị bịt mắt, bịt tai thì phải có can đảm gỡ vải bịt mắt, gỡ bông nhét kín lỗ tai ra. Mà nhìn. Mà nghe. Và, vòng tay rộng mở, tiếp đón sinh viên như tiếp đón tương lai. Những câu nói chí tình, những nụ cười còi mỗ sẽ giải quyết bế tắc. Và nhớ cho kỹ: bạo lực, nếu chinh phục được lòng người thì cũng chỉ chinh phục giai đoạn. Và đừng hòng chinh phục tuổi trẻ bằng bạo lực. K

nhất là, «bọn» thư sinh trời gà chưa chặt và «đám» què cụt! Như vậy, lẽ phải sẽ tìm thấy sau những cuộc bắt nạt dân.

SỰ THẬT VỤ ÁN BÌNH THUẬN

LTS: Chúng tôi vừa nhận được bức thư sau đây của NS Phạm Nam Sách, xin đăng tải nguyên văn để rộng đường dư luận.
Saigon, ngày 10-4-1970

Kính gửi Ông Minh Võ,
Chủ Nhiệm tuần báo « Con Ong ».
Thưa ông,

Tôi có đọc những bài báo Con Ong viết về vụ án Bình Thuận, và hôm nay, tôi phải nói lên tất cả những gì là sự thật, lẽ dĩ nhiên chỉ là sự thật của tôi, chung quanh vụ án đó.

Tôi rất ít, hay thật ra chẳng bao giờ, cải chính những gì mà báo chí viết về tôi, bởi vì tôi nghĩ sự thật rồi sẽ vẫn là sự thật, chẳng thể giấu giếm. Song tôi phải lên tiếng trong trường hợp này bởi vì quý báo yêu cầu tôi, và cũng bởi vì tôi là một cựu Tham phán.

Sự thật như nó thế này:
Ủy Ban Tư Pháp Định Chế Thượng Viện mà tôi làm chủ tịch, có nhận một đơn khiếu nại của Liên Hiệp Nghiệp Đoàn Bình Thuận kêu ca với Tòa Phan Thiết xử oan ức Nghiệp Đoàn sao đó. Tôi đọc rồi thì như thường lệ, tôi gửi qua Tối Cao Pháp Viện để tùy thuộc thẩm quyền cứu xét và thông báo cho tôi kết quả để tôi trả lời nguyên đơn. Thực ra tôi không quan tâm mấy đến vụ này vì thường ngày số đơn khiếu nại oan ức gởi đến tôi rất nhiều.

Bỗng nhiên sau đó ít ngày, Tổng Liên Đoàn Lao Công qua nghị sĩ Trịnh Quang Quý ngỏ ý muốn mời tôi đi với nghị sĩ Quý ra Bình Thuận để xem xét tại chỗ điều khiếu nại của Liên Hiệp Nghiệp Đoàn.

Chẳng nói quý báo cũng rõ, nghị sĩ Quý có tuổi tác ở vào bậc cha chú của tôi, dù sao thì tôi cũng nề vì và ít nhiều tintướng; và chẳng tôi vốn tánh bực trực, thấy Nghị sĩ Quý trình bày, thì muốn ra ngay xem sao. Đàng khác, Chánh án Bình Thuận, Ô. Nguyễn Hữu Cần, như tôi sẽ nói dưới đây, từ trước có ý muốn mời tôi ra xem tình và xem Tòa Án. Nghị sĩ Quý lại nói có cả nghị sĩ Sung cũng đi nữa. Tôi mới chấp thuận sẽ đi. Theo Nghị sĩ Quý thì Tổng Liên Đoàn Lao Công sẽ thuê bao một máy bay Cessna của Hàng Không Việt Nam. Tôi không lưu ý tới máy bay. Tôi thiết tình và lại nhiều công việc, tôi chẳng còn thì giờ nghĩ đến chuyện đi và những việc sẽ làm ngoài Bình Thuận.

Ngày đi dự định vào 23-3-70, N.S. Quý báo cho tôi rõ đã có máy bay. Kịp gần ngày đó, tôi mắc việc ở TNV, tôi từ chối và nói nếu hoãn đến Thứ Tư 25-3-70 tôi mới đi được. Ngày 23-3 NS Quý trả lời đã đợi xong máy bay và sẽ đi vào 25-3.

Sáng 25-3-70, lúc 7 giờ, một chiếc Fiat 125 đến đón tôi. Tôi thấy có NS Quý, một cô sinh viên mà NS Quý nói là cháu đại tá tỉnh trưởng Phan Thiết, và một ông lái xe. N.S. Quý không giới thiệu cho tôi rõ người lái xe là ai. Sau này, lúc ăn cơm trưa tại dinh tỉnh trưởng Phan Thiết, tôi hỏi ông Khuyên là ai, thì té ra chính là người lái xe và cùng đi chuyến máy bay với chúng tôi. Tôi không thấy có N.S. Sung, tôi hỏi thì cụ Quý đáp NS Sung

đàn anh đối lập với nhà nước đàn em đối lập với nhà bếp

bản việc.

Ngồi trên máy bay tôi mới có thì giờ suy nghĩ về mục đích chuyến đi. Trực giác cho tôi rõ tôi phải vô tư và thận trọng. Tôi nghĩ bụng tôi sẽ chỉ xem xét sinh hoạt tư pháp địa phương. Muốn vậy thì không chi bằng tôi xem xét trung tâm cải huấn, nơi giam giữ người. Còn vụ Ô. Khuyên, tôi sẽ nói với nghiệp đoàn rằng họ nên chờ phúc quyết Tòa Thượng Thẩm Huế.

Cần ghi thêm rằng suốt lộ trình, người lái xe Fiat, cùng đi máy bay mà sau này tôi rõ là ông Khuyên, không hề nói với tôi câu nào về vụ án cả.

Ra tới Bình Thuận, tôi bàn với cụ Quý là sẽ đến dinh đại tá tỉnh trưởng nghe qua tình hình địa phương, sau đến trụ sở Liên Hiệp Nghiệp Đoàn, rồi sẽ thăm khám đường và chốt hết ghé Ô. Chánh Án. Nếu còn thì giờ sẽ thăm Hội Đồng Tỉnh. Cụ Quý đồng ý.

Ở trụ sở Liên Hiệp Nghiệp Đoàn, đường T.H.Đ. thì phải, tôi thấy có biểu ngữ đón chúng tôi, lại có khá đông người tụ tập. Nơi đây, sau khi nghe đại diện nghiệp đoàn trình bày điều khiếu nại, và sau khi cụ Quý nói, tôi có ngỏ lời khuyên mọi người bình tĩnh, đừng gây sáo trộn cho địa phương và phải chờ Tòa Thượng Thẩm Huế xử lại bản án mới được. Tôi dứt lời thì mọi người vỗ tay ghê gớm. Tôi thắc mắc, vì có gì đâu mà phải đón tiếp chúng tôi linh đình làm vậy.

Sau đó, tôi mới thăm Trung Tâm Cải Huấn. Tôi có nói với đại tá Tỉnh trưởng xin phép (sic) thăm Trung tâm. Tuy nhiên, khi tới Trung Tâm, gặp Phó Quân Đốc thì người này lại nghị định không cho tôi tiếp xúc với các phạm nhân bị giam. Tôi lấy làm lạ, vì hồi còn làm Tham Phán tôi đã đi nhiều tỉnh mà không hề thấy ông quân đốc để lao nào lại chịu khó đọc cả nghị định cớ lẽ của Toàn Quyền Đông Dương. Tôi mới viên dẫn luật lệ và hiến pháp và nói rằng nếu Trung tâm không bằng lòng mở cửa cho tôi thăm tình trạng giam cầm của các bị can thì cũng không sao, tuy nhiên về Saigon tôi sẽ gặp Thủ Tướng, Tổng Trưởng Nội Vụ để trình bày. Nghe đến đó, thì Phó Quân Đốc vội vã mời tôi đi vào các phòng giam ngay. Tuy thế viên chức này cũng không quên cho người trình tội với Chánh Án địa phương. Tôi biết nhưng tôi cứ lơ đi xem sự thế ra sao. Trọng tâm của việc làm của tôi là ở Trung Tâm này, tới phải đi xem cho hết.

Tôi hỏi số thường phạm bị giam thấy con số tạm giam quá lớn so với con số thành án, tôi rất buồn. Tôi quên không nói rằng khi tiếp xúc với đại tá tỉnh trưởng trở ra, tôi gặp lối 5 (năm) người đàn bà đón tôi nạp đơn kêu nại việc chồng con bị giam giữ quá lâu, mà lại bị giam vào xà-lim. Tôi mới đến xem nơi gọi là xà-lim này. Tôi thấy có 18 (mười tám) phòng giam mỗi phòng rộng lối 2th.00 x 1th.00, có lỗ thông hơi nhỏ bên trên, sân trải xi măng, không giường ván chi cả, không cả nơi đi cầu. Mỗi phòng có một cửa đóng kín, chỉ chừa một lỗ nhỏ lối miệng cái chén ăn cơm, để nhóm vô. Tôi ghé mắt vào một phòng qua cái lỗ nhỏ nơi cửa. Một bóng đen lúi cuí xuất hiện, hệt như một con vật bị nhốt trong cũi. Thì ra một ông già. Ông này mắt rung rung lệ, vừa nghẹn ngào vừa kể tôi nghe ông ta bị nhốt như vậy đã hai tháng hơn, bởi vì ông ta phạm tội cấp phát khai sanh không có trong sổ bộ. Tôi thấy tội này tương đối nhẹ, lại không có gì nguy hiểm, tại sao lại nhốt như vậy. Tôi hỏi phó quân đốc, được trả lời là theo lệnh dự thẩm. Tôi bỡ ngỡ đến bất bình. Gần bảy năm trời làm tham phán, tôi đã đi xét khám nhiều, chẳng bao giờ thấy có trường hợp giam giữ người vô nhân đạo như vậy. Tôi hỏi về kỷ luật, được biết những người bị giam trong phòng riêng đó rất tôn trọng kỷ luật. Tôi càng giận Chánh Án địa phương. Tôi sẽ nói dưới đây, vì sao tôi giận Chánh Án. Có tất cả 6 (sáu) người bị nhốt như thế thầy đều là thường phạm.

Tôi có cảm tưởng đứng trước những cái cũi nhốt người. Lòng bất nhẫn nổi dậy ở tôi. Tôi thương những thường phạm đó bao nhiêu thì giận Ông Chánh Án thì hành chức vụ dự thẩm bấy nhiêu.

Tôi về ngay Tòa, gặp Chánh Án và đề cập ngay việc giam người vô nhân đạo. Chánh Án trả lời ông nhân danh dự thẩm, có quyền ra lệnh giam riêng trong khi cuộc điều tra đang tiến hành. Chánh Án lấy trong tủ ra hai cuốn sách, một cuốn Manuel du Juge d'Instruction, một cuốn Droit Pénal Spécial, và lật vài trang trung dân bằng cớ. Tôi đã quá quen với những cuốn sách này. Tôi mỉm cười, thương hại chánh án. Ông tiếp thêm rằng với tư cách dự thẩm, ông ra lệnh giam riêng nghĩa là cấm trong thông với bên ngoài, còn giam thế nào là quyền của trung tâm cải huấn.

Tôi quá ngạc nhiên về lối giải thích tắc trách này. Tôi đáp dù sao thì ông chánh án còn có cả tư cách biện lý ở đây, và với tư cách ấy, ông phải đi xét khám ít nhất mỗi tháng một lần, ông phải biết tình trạng giam giữ của các can nhân mà ông ra lệnh giam riêng.

Tự nhiên tôi không muốn nói chuyện với ông chánh án nữa. Trước mặt tôi, ông không còn là người thanh niên hồi nào vào Saigon nhờ toà can thiệp với Tối Cao Pháp Viện để không bị chuyển khỏi Bình Thuận. Lối lẽ của ông không còn là lối của một Nguyễn Hữu Cần, ngày nào trình bày với tôi niềm oan ức và lòng háng say phục vụ đồng bào. Tôi thấy nao nao buồn và thất vọng.

Tôi muốn vô vai ông chánh án và thân mật trò chuyện. Trong ngành tham phán, tôi là người đi trước ông.

Trên đường đời, tôi ít nhất đã có dịp nâng đỡ ông. Nhưng nay thì khác. Tôi muốn đi về ngay, song nghị sĩ Quý lại đem việc liên Hiệp Nghiệp Đoàn ra trình bày. Tôi mặc cho cụ Quý trình bày, chỉ thỉnh thoảng giải thích cho cụ Quý nghe những câu hỏi cụ đặt ra vì thấy có những câu không cần phải hỏi lần chi.

Tôi không hề bình vực cho bên nào trong vụ án. Tâm tư tôi chỉ mong cho công lý sớm được thể hiện để Tổng Liên Đoàn Lao Công và Cơ quan Tư Pháp, đôi bên cùng vui vẻ.

oOo

Tôi ra về và lại thấy có người lái xe Fiat, bấy giờ thì tôi biết là ông Khuyên, đi theo. Tôi e dè trong lời nói và suy nghĩ cho đến lúc máy bay chạm đất phi trường Tân Sơn Nhất.

Tôi đã nói hết sự thật trong cái gọi là Vụ án Bình Thuận, tất cả sự thật và chỉ có sự thật của tôi. Quý báo đã rõ hoạt động của tôi trong gần ba năm ở nghị trường.

Tôi không muốn nói thêm chi xin đề đồng bào phán xét. Cha tôi làm cách mạng mà chết, tôi vốn mang mối thù nhà từ nhỏ, chỉ mong tiếp nối chí hướng cha tôi. Tiền bạc, nếu tôi muốn, thì tôi đã có từ lâu. Mà tiền bạc để làm gì, lúc này, quốc sắp phá, gia sắp vong?

Tôi xin ngưng thư này, vì dài quá, xin ông Chủ Nhiệm vui lòng cho đăng trọn vẹn.

Nghị sĩ PHẠM NAM SÁCH

TÁI BÚT: Tôi có làm phúc trình về cuộc du hành của tôi ngoài Bình Thuận. Phúc trình có tánh cách mật, tuy nhiên, nếu Ông Chủ Nhiệm muốn, tôi xin gởi ông xem.
Trận trọng g

20-4-1970

TÌM ĐỌC BÁO:

DIỀU HẬU

- ★ ĐỐI LẬP
- ★ « ĐÁNH » LỚN
- ★ TỐ... CẠN LẮNG
- ★ VỚI NHỮNG CÂY VIẾT « ĐIẾC KHÔNG SỢ SÙNG »

BỐC MẢ

THỢ BỐC

Đám « anh hùng Đông kít chốt »
và cụ chủ tịch điếc

Cụ Chủ tịch... dựng xe đồ vừa bị khối Xã Hội Hạ Viện quạt chả hơi nặng. Trong một tuyên cáo của khối, khối đã đề cho cụ chủ tịch... dựng xe đồ tự xét và tự xử lý hành động của mình, những hành động ai hiển, hèn nhất. Bản tuyên cáo đã vạch tội cụ tại sao để cho cảnh sát chặn đường chung quanh Hạ Viện, không để cho ai vào tòa nhà Lập Pháp, và ngay chính cụ, cụ cũng bị cảnh sát chặn xe xét giấy rồi mới cho vào mà cụ cũng im lặng không dám hó hé phản đối.

Khối Xã Hội Hạ Viện toàn những khối viên loại hung hăng con bọ xít, loại anh hùng Đông kít Chốt đánh nhau với cối xay lúa. Cụ chủ tịch... dựng xe đồ không phải là cối xay lúa, nhưng cụ là bị bông, đánh đấm làm sao cũng mặc, vẫn mềm như bún. Từ ba năm nay cụ chủ tịch theo các khối viên khối xã hội, cụ đã « hèn » nhiều rồi cụ đã « làm nhục » Hạ viện nhiều rồi, cụ có hèn tí tí nữa cũng không sao, có « làm nhục » Hạ viện thêm chút nữa cũng không sao, vì đảng nào danh dự và uy tín của Hạ viện cũng lấm bùn từ lâu rồi.

Chưa một ai biết cụ chủ tịch dựng xe đồ sẽ... trả đũa khối Xã Hội ra sao, hay cụ sẽ tự xử ra sao, nhưng nhiều dân biểu « biết trước rằng cụ sẽ im lặng, vì im lặng là vàng và im lặng cũng là khinh bỉ. Cụ chủ tịch cho nhiều khối viên khối Xã Hội như... em cháu trong nhà, nên chúng nó có hơi cứng đầu, mất dạy cụ cũng tha thứ hết. Cụ đã từng nói: Những dân biểu chống với tôi ít hơn số dân biểu ủng hộ tôi, vậy tôi sợ gì khối thiểu số đó, tôi chỉ sợ Tổng Thống buồn tôi thôi!

Vậy mấy chú dân biểu loại anh hùng Đông kít Chốt của khối Xã Hội, các chú nên im đi là vừa, cụ chủ tịch điếc bu nó tai rồi, các chú nói cho ai nghe.

«Vi đê» ai đây cụ Phó

Một Cụ Nghị... Từng trên có tiết lộ cho báo chí

biết là trong một cuộc điện đàm với phó Tổng Thống Nguyễn Cao Kỳ, người đang « ngồi chơi xơi nước » để ngâm bài thơ « Nhớ Rừng » (Thừa tung hoành hồng hách... nay còn đâu!) Cụ phó đã nói về những người chung quanh Tổng Thống hơi kỳ. Cụ phó đã nói với cụ Tổng là, những người chung quanh cụ Tổng đều là những kẻ « ăn hại, nịnh bợ » không giúp được gì cho cụ Tổng hết, trước bao nhiêu việc điên đầu cho cụ Tổng lúc này, lẽ ra bọn đó phải có ý kiến để giúp cụ Tổng giải quyết vấn đề, nhưng họ đã chỉ ngồi coi chơi. Cụ phó Kỳ cho biết là khi cụ nói câu đó với cụ Tổng, cụ Tổng chỉ cười đầu yên lặng..

Ai cũng biết chung quanh cụ Tổng bây giờ có nhiều người lăm, nhưng chẳng hiểu ông phó Kỳ muốn « vi đê » ai...

Tâm sự Nguyễn Cao Kỳ

Ông phó Kỳ cũng trong cuộc điện đàm với ông Nghị viên từng trên kia, đã đem « nỗi lòng » ngỏ cùng ông Nghị. Ông Phó nói tới cái dư luận thù ghét chung quanh việc phế binh là ông Phó đã xúi dục họ, ông Phó đã ném vỏ chuối cho ông Tổng trượt chân chơi. Cái dư luận có phần hơi ác! Ông phó đã tâm sự rằng: Năm 67 ông phó nhận đứng chung liên danh với ông Tổng là ông đã chấp nhận sự chia sẻ lãnh trách nhiệm trước quốc dân và lịch sử, chấp nhận chuyện vinh cùng hương, nhục cùng chịu, như vậy có lẽ nào ngày nay ông phó ném vỏ chuối cho đành vì ném vỏ chuối ra, lỡ ông Tổng trượt té ông phó, cũng sẽ nhào theo, ai đại gì mà làm, nhất là đối với ông Phó, một người không màng danh lợi, địa vị ông phó cũng đã xác nhận là giữa ông và ông Tổng không bao giờ có chuyện mâu thuẫn, chống đối nhau.

Con Ông rất tin lời ông phó, bởi ông phó đã nói danh «suốt ngựa» từ bé tới lớn, có cái gì nói mẹ nó ra hết, để lâu sinh bụng. Ông phó lại đầy chất «tếu» trong người, cộng thêm một chút tâm hồn nghệ sĩ. Nên ngay khi từ già cuộc đời phi công, «xếp cánh đại bàng» để làm một chánh trị gia bắt đầu đi, ông phó đã nói huych toẹt: Thời thế đây tôi vào ngồi ở những cái ghế này, tôi thấy tôi có thể làm được việc thì ngồi, chứ không khoai.

Con Ông mong mỗi những lời tâm sự chân thành của ông phó Kỳ, sẽ là những gáo nước lạnh tạt vào những ngọn lửa kỳ thị, chia rẽ, khích động của một

lũ «anh hùng Đông kít chốt» đang có phông mang thổi cho cháy to hơn sẽ tắt ngúm.

Đi ai hiểu ra sao cả

Trong bản tin của đài truyền hình có một mẫu tin nói là các sinh viên bị giam giữ không có bị tra tấn, đánh đập gì cả, trong lúc đó các báo ra cùng ngày 11-4 đã nhất loạt loan tin phái đoàn nghị sĩ khối Dân Tộc Thượng viện đã tới hai khám Chí Hòa và Thủ Đức thăm các Sinh viên bị giam và xác nhận các Sinh viên có bị tra tấn còn dấu vết trong người. Các Nghị Sĩ của khối « chống chính quyền » này đều trường thuật đầy đủ các lời của sinh viên kể lại bị tra tấn như thế nào Nam Sinh viên cũng như Nữ Sinh viên đều bị đánh bằng ma trác vào vai, chân từ gối trở xuống, bị trấn nước, quay điện bị đâm kim suốt móng tay, các nữ sinh viên còn bị lột trần trường treo lên trần nhà, bị đổ chất hóa học vào chỗ kín. Các nghị sĩ khối này còn cho biết sẽ đem vấn đề ra trước một phiên khoáng đại Thượng viện.

Trước hai «nguồn tin trái ngược» trên, dân chúng chẳng biết tin ai cả, bởi cả hai ông Hành pháp và Lập pháp (đối lập) đều đang ở trong cảnh « Sư nói sư phải vãi nói vãi hay » Tốt nhất là tin ở đầu gối mình.

Đòi thay đổi nội các

Khối Dân Tộc Thượng viện lại vừa lên tiếng đòi cụ Tổng phải thay đổi nội các, nếu không thì cũng phải cải tổ, và nếu cải tổ phải cho ngay hai ông Tổng Kinh Tế, và Tổng Tài Chánh a la de trước. Thật tội cho ông Nội Các, nhất là ông Tổng Ngọc, hết bị dân chúng xỉ vả, tới giám sát viện đòi cách chức, nay lại tới các Nghị Sĩ, có lẽ cũng phúc đức của ông kém quá chăng, cần phải nhờ thầy Tư Vi coi lại, hoặc chắc hơn nhờ thầy Tư Vi Nixon chấm cho lá số.

Chia Buồn

Được tin tin trẻ Bạn :

LÊ TẤN PHI VÂN

đã tử nạn vì công vụ ngày 25-3-70. Xin chia buồn cùng tang quyến và cầu chúc Vân an nghỉ.

Mộc Đạc và các Bạn

NÓI LÁO MÀ CHƠI

★ Nói láo mà chơi, nghe láo chơi
Cảm ờ LTCD

Mâu thuẫn

Vào một buổi sáng cuối mùa xuân, Gã Thâm chở con trên chiếc xe 2 bánh cà là tặng cho con đi một vòng du ngoạn vào trung tâm Sêgoong. Cuộc Tiểu Ngạo Giang Hồ của hai bố con Gã Thâm hướng vào tiêu chuẩn hai ly nước mía ở quán nước mía Pasteur — Lê Lợi. Ngày Gã Thâm cùng 800.000 đồng bào Bắc Việt không thêm chơi với Cộng sản, dặt dứ nhau vào Nam, giá một ly nước mía thời đó là 1 đồng. Năm nay, giá đó đã tăng lên 10 đồng. Mãi chỉ tăng có 10 phần thôi. Năm xưa, đi chơi một vòng Sêgoong uống ly nước mía rồi về được coi là ăn chơi hết nhất thiên hạ. Bây giờ, uống nước mía đã được kể là sang rồi.

Buổi sáng cuối xuân trời thật đẹp, nắng buổi sớm hây còn vừa phải, chưa gắt quá. Nhưng không ngờ đi gần tới Dinh Độc Lập, hai bố con Gã Thâm lạc vào một Mê hồn Trận có nhiều cảnh sát đã chiến sát khí đang dăng trần giữ và nhiều vòng rào dây thép gai. Đường Pasteur, đường Thống Nhất bị chặn, xe cộ dồn vào góc sau Nhà Thờ Đức Bà, chật cứng. Cảnh kẹt xe trên đường Lê văn Duyệt, Duy Tân thật trái ngược với cảnh vắng tanh quanh nơi cư ngụ của Tổng Thống. Cảnh này, nhất là nỗi khổ của những người bị kẹt trong những làn sóng xe cộ, gọi cho GT, và chắc cũng gọi cho nhiều người khác; nhớ tới cảnh Sê Goong những ngày trước khi chế độ Ngô Đình bị lật đổ.

Cha con GT bị một chầu kẹt xe phờ người. Thì ra vào buổi sáng sớm, đám Thương phế binh ngồi ăn

và trước cửa Dinh Độc Lập đã bị hốt đi. Vài đám biểu tình bị dẹp, vài quả đạn khói được ném ra. Và GT nghe Tổng Thống nói trên đài Phát Thanh về cnộc gặp gỡ bất thành với T P B. Theo lời T.T., lý do bất thành chỉ vì anh em T P B đòi cho cả phóng viên báo chí cũng vào gặp T.T, nhưng T.T không chịu. Chỉ có thế !!!

Thành ra mấy anh nhà báo Giao Chỉ hồi này bỗng dưng có giá. Nhưng sự không chịu cho nhà báo vào trước «dung nhan» làm cho GT thắc mắc. Báo chí là tai mắt của dân chúng. Nếu không có gì khuấy tất cần phải dấu diếm đáng lý ra còn phải gọi bọn nhà báo tới nữa, cho chúng nó nghe, cho chúng nó về viết chuyện cho đồng bào cùng biết. Thăng nào xuyên tạc cứ việc trưng trị — Quyền ở trong tay mình mà...??

Lại còn cái nhà ông Đại Tá Ch. nào đó nữa... Ông này nói với TPB: «Đòi cho bọn nhà báo cũng vô làm gì... Chúng nó chỉ cốt bán báo...» Nếu đúng là ông này có nói câu đó thì «suya» là ông này sẽ làm lớn có ngày. Có điều là đúng lý ra ông này phải được phục vụ trong dinh TT dưới thời bà Cố Vấn Ngô Đình Nhu mới phải.

Ăn Vạ và Li

Sư ông Trí Quang ngày nào đã tới ngồi trên bãi cỏ trước dinh Độc Lập, nhưng rồi cuộc ngồi ăn vạ cũng chẳng đi đến đâu. Bây giờ đến lượt TPB. Nhưng ông T.T. ông đã nói trước rằng... « làm chính trị là phải li... » và cho đến ngày hôm nay, ông đã li...

Ngày nền Đệ Nhị Cộng Hòa mới thành hình nước ta sắp có ông Tổng Thống thứ hai sau T.T. Ngô Đình Diệm, báo chí Giao Chỉ có tờ đã đề ra mục « Nếu tôi là Tổng Thống... » Mục này được một số nhà văn hưởng ứng. Riêng GT, nhìn khung cảnh vắng vẻ chỉ có toàn dây thép gai và súng ống quanh dinh Độc Lập buổi sáng Sê Goong có biểu tình, thấy rằng làm T.T. mà chẳng dây thép gai quanh nơi mình ở là một điều tối đau khổ cho một T.T. có lòng.

Người làm việc cho dân tất phải gần dân, phải được dân mến và đứng gần. Dân đến mà ngăn lại, đuổi đi dù là đến để khiếu nại, làm phiền mình là một việc làm không nên GT nghĩ rằng tất phải có một lúc

nào đó trong ngày, T.T Thiệu ra đứng trên bao lon dinh Độc Lập, nhìn xuống thấy quang cảnh quanh ông tiêu điều, vắng vẻ, thể lương, chắc ông cũng phải thấy buồn và mũi lòng...

Đích danh thủ phạm

Vụ TPB đòi quyền sống, tiếp đến vụ Sinh Viên phản đối rồi SV bị đàn áp, vài tờ báo tường thuật lời tả oán của SV bị bắt, bị tra tấn ở những nơi chỉ thích được nâng và vuốt ve như... Bồ Cu; Diêu Hầu, Mu Rùa, v.v... đã bị tịch thu—là những vấn đề thời sự sôi nổi làm cho hai nhà Kinh Tế — Tài Chính Phạm Kim Ngọc — Nguyễn Bích Huệ được tạm nghỉ xả hơi. Vụ phản đối Thuế Kiệm Ước chìm đi, lùi vào dĩ vãng...

Nhưng xét lại cho cùng, vụ TPB nổi dậy nguyên do vì đâu? Vì anh em đói khổ? Sự đói khổ tăng đến cực độ sau khi Nhà Nước ban hành các sắc thuế mới và tăng giá hàng hóa làm cho anh em không ai còn có thể chịu đựng nổi. Một giọt nước cũng đủ làm tràn một ly nước huống chi giá sinh hoạt tăng cao khủng khiếp là cả một thùng nước không lồ dội xuống đầu dân chúng chứ không phải là một giọt nước.

T P B quá khổ nên nổi lên đòi quyền sống. Nhưng vụ nhiễu loạn làm cho chính quyền mất uy tín gần đây chỉ còn là hậu quả của việc tăng giá sinh hoạt bất chấp túi tiền và sự thống khổ của dân chúng. Đích danh thủ phạm đã gây ra những vụ nhiễu loạn này chính là Tổng Ngọc ...

Và người nào đã ra lệnh cho Tổng Ngọc làm những gì mà Tổng Ngọc đã làm...

Đầu trâu mặt ngựa

Sau ngày chế độ Ngô Đình bị lật đổ, những người chống đối họ Ngô được ra khỏi những ngục tù người ta đã kinh ngạc khi nghe những chuyện tra tấn khủng khiếp, dã man do bọn mặt người dạ thú phục vụ trong những nhà tù thời đó.

Bây năm sau, người ta lại nghe nói đến bọn đầu trâu mặt ngựa đó.

Một chế độ khi vẫn còn nguyên, chỉ thay một số người cầm đầu chế độ, thì đâu có thể gọi là cách mạng. Nhưng người ta vẫn cứ gọi đó là cách mạng và vẫn có nhiều người nhẹ dạ, tưởng lầm.

CON ONG TRANG

Nếu Tướng Tá còn buôn lậu đất nước này còn khổ nạn

Một vụ buôn lậu ngoại tệ khổng lồ, lại vừa bị vỡ lở, số tiền chuyên lậu sang Hồng Kông lên đến 49 triệu bạc Việt Nam, và 100 ngàn Đô-la.

Điều đặc biệt theo N S Sách, thì số tiền này được trong 4 vali, do một Thiếu Tá áp tải. Theo ông Sách, số hữu chủ của số tiền này là một ông Tướng. Đưa tiền đi một cách công khai như vậy, tất nhiên phải to quyền lắm.

Điều nên nhớ, đây là vụ buôn lậu không phải chỉ để kiếm lời như thường tình, mà còn có một hậu quả vô cùng ghê gớm. Số tiền VN được đem qua Hồng Kông. Một là đổi cho BV để BV mang trở lại Nam VN mua gạo, mua thuốc đánh lại quân dân Nam VN. Hoặc để đổi cho Mỹ, rồi Mỹ lại mang vào VN chi tiêu, làm cho ta bị thiệt một số ngoại tệ rất lớn.

Tổng Thống vẫn kêu gọi khắc khổ, kêu gọi trong sạch, nhưng nếu không mạnh tay diệt trừ được nạn Tướng Tá buôn lậu, thì mọi lời kêu gọi chỉ phi nước bọt.

Người ta còn nhớ, trước đây báo chí đã nói đến vụ sáu chiếc vali toàn hàng lậu, đem về đến Tân Sơn Nhất, có một ông Thiếu Tá mang xe ra nhận. Khi bị ngăn cản, ông Tá bèn rút súng ra, thế là hàng lậu được mang lên xe chạy đi ngon ơ. Nhưng rồi vụ này cũng được xé xó. Vì chắc liên hệ đến toàn các quan lớn cả.

Nhân viên quan thuế ở Tân Sơn Nhất còn kể rằng những chiếc vali nặng chiu, để rõ tên ông Tướng này Tướng họ được gửi tới VN thiếu gì. Nhưng sức mấy mà nhân viên dám khám. Khám dân biểu và Nghị Sĩ, nếu có chuyện gì, còn có hành pháp, và đứ luận bênh. Khám hàng lậu của các Tướng, rồi... xuống âm phủ mà sống à? Cho nên, mỗi khi thấy có hàng của ông lớn, thì dành cho đi, rồi gửi báo cáo lên Tổng Thống. Nhưng chắc gì báo cáo đã tới mắt Tổng Thống. Mà dù có tới cũng đành xếp bỏ. Vì đầu là "chiến hữu" cả.

Không phải người dân không biết nước này đang có chiến tranh. Không phải người dân quân nước này không chịu hy sinh. Nhưng hy sinh để rồi thấy những ông Tướng ông Tá buôn lậu, thì người hy sinh tự nghĩ là mình ngu.

Vì điện thoại hồng!
Cách đây gần 3 năm. Hôm ấy có người thấy sốt ruột quá, vào nói với Phó Tổng Thống Kỳ: Tôi lấy làm lạ là tại sao hai ông ở hai đầu nhà mà lại không hay gặp nhau, bàn luận với nhau. Tôi thì nghĩ Thiếu Tướng ở đầu nhà này có thể dùng điện thoại thảo luận với Tổng Thống ở đầu nhà kia chứ? Nếu dân chúng được thấy trên màn ảnh Tivi

2 ông Tổng thống và Phó Tổng thống hay đi với nhau, dù chỉ là đi câu cá, hay ngồi chơi xơi nước thì dân chúng sẽ mừng và tin hơn là các lời tuyên bố đoàn kết, thanh minh, đính chính của 2 ông.

Phó Tổng thống Kỳ ngồi nghe chỉ cười. Ông bảo: tôi là người ham hoạt động, thích bàn luận, nhưng nếu tôi đi gặp Tổng Thống thì mấy bọn đó lại xi xăm với nhau: bây giờ hết quyền hành ông ấy phải đi bám lấy Tổng Thống. Thiếu Tướng Kỳ hôm ấy không nói đến chuyện gọi điện thoại cho Tổng Thống, nhưng người ngồi trước mặt ông biết rằng có một lần vào lối 10 giờ sáng ông cho gọi sang gặp Tổng Thống thì văn phòng Tổng Thống trả lời: hãy đợi đến 3 giờ chiều gọi lại!

Còn nhớ cái ngày mà Phó Tổng thống Kỳ được Tổng thống Thiệu trao cho nhiệm vụ Chủ tịch Ủy Ban Cứu trợ, 1 chuyện xảy ra khiến người nghe đến phải buồn nôn!

Sáng hôm ấy vào 10 giờ 10 phút Phó Tổng thống được một cú điện thoại mời đi họp với Tổng thống và các Tổng Bộ Trưởng. Hội phiên họp bắt đầu vào mấy giờ thì người ở đầu dây trả lời: vào 10 giờ. Hội họp từ 10 giờ sao bây giờ mới cho tôi biết? Người đầu giây thưa là vì đường giây điện thoại bị trục trặc tự chiều hôm qua! Phó Tổng Thống Kỳ nói: tôi nghe mà lộn ruột, bộ nó tưởng tôi trẻ con hay sao mà nó muốn xí gạt tôi như vậy chứ? Tôi định bụng lại họp sẽ xác cho nó một trận. Nhưng khi tôi vừa tới cửa thì nó đã đứng sẵn đó, xá tội và làm bầm xin lỗi!

Cách đây hơn 2 năm, khi được hỏi tại sao 2 ông Tổng Thống và Phó Tổng Thống không thấy hay đi với nhau, một tướng lãnh đã trả lời: mỗi lần có Tổng Thống và Phó Tổng Thống cùng đi, thì một bọn 6 thằng vệ sĩ nó vây chặt lấy ông Tổng Thống, làm ông Kỳ đi lững thững đằng sau nhìn trời nhìn đất! Vị tướng lãnh nói: hôm nọ tôi nổi nóng, muốn rút súng ra bắn vào đầu mấy thằng khốn nạn...

Cái ngày còn mờ ma ông Tổng thư ký, mà một đoàn thể chính trị đã chờ suốt 3 tháng trời mà cũng không sao được chiêm ngưỡng "dung nhan" Tổng Thống Thiệu!

Đúng như Phó Tổng thống Kỳ nhận định: « quốc gia sẽ mất vì những tên cổ vẩn này... Nên thấy ngay những kẻ bao vây hầu hết là hèn nhát, xu nịnh chỉ nghĩ đến quyền lợi cá nhân » TH xin phép thêm: trước hết nên loại ngay đi những kẻ chỉ biết ngồi viết báo cáo láo hoặc vì mù không thấy sự thật, hoặc vì tiêu tâm chỉ rình mò tìm cách hại người lương thiện. Ô hô! (X.D. số 1.854 ngày 15-4)

Gãi háng

Ngoảnh mặt

Trong giới Việt văn nham nhở ở cái xứ này, có lẽ, độc nhất có cây bút Thiên Hồ, người ta đồn rằng chính là Linh mục Chủ nhiệm Xây Dựng, là có hân hạnh thỉnh thoảng vào « Phú Đầu Rồng » đàm đạo với Tổng Thống, lâu lâu lại gồng lên mà bênh Tổng Thống, đồng thời, nhờ thỉnh thoảng được vào Phú Đầu Rồng, ông cũng biết rất nhiều chuyện mà người khác không biết.

Nhưng dạo này, không hiểu sao, ông đồng nghiệp Cọp Trời đâm ra chua chát, ngày nào cũng than thở rằng Tổng Thống bị một bọn ăn hại bao vây, khiến « Người » ngày càng xa dân. Ví dụ trong số báo đề ngày 12 và 13-4, ông T.H đã viết như sau:

Đòi ai thông cảm

Một quyết định thất sách của Chính Phủ (hay một thái độ bỏ quên không quyết định của Chính Phủ cũng vậy). Báo chí lên tiếng:

Nếu Chính Phủ vẫn ngồi im, tựa như không biết gì đến dư luận cả. Chẳng đợi chờ, một « Ủy ban tranh đấu » ra đời. UBTD của báo chí. UBTD của sinh viên, UBTD của thương phế binh. Tranh đấu cho quyền lợi tập thể của mình, chứ không phải tranh đấu với Tổng Thống và Thủ tướng. Cho nên việc làm đầu tiên của Ủy Ban là xin yết kiến Tổng thống và Thủ tướng để trình bày những nguyện vọng thường đã được phơi bày chán chê trên báo chí. Nhưng cho tới hôm nay chưa một Ủy Ban nào đã được hân hạnh gặp mặt Tổng thống và Thủ tướng!

Lấy thí dụ cuộc tranh đấu của báo chí trước đây, Báo chí khi « nộp đơn » xin yết kiến Tổng Thống, đã đồng thời vận động đủ các phía để được tiếp kiến.

Người ta chê danh sách những đại diện xin gặp? Ủy Ban cần rằng làm một sự « thanh trừng nội bộ » cho đẹp lòng nhà lãnh đạo, rót nước mắt « hy sinh » ông chủ tịch Ủy Ban Trung Ương Tôn Thất Đình.

Nhưng rồi Ủy Ban lại được biết Tổng Thống không tiếp « Ủy ban tranh đấu » bởi vì tại sao lại « tranh đấu »? Với ai? Tranh đấu với Tổng Thống hay sao? Chỉ có Cộng sản mới tranh đấu chứ?

Vì không muốn kéo dài cuộc tranh đấu có thể nguy hại cho đất nước, Ủy ban đành nhân nhượng—cần nhấn mạnh chữ nhân nhượng—làm một văn thư khác trên một tờ giấy không có chữ « tranh đấu », với một thành phần chọn lọc có thẩm dò ý kiến ở Phú Đầu Rồng! Nhưng mãi cho tới hết ngày thứ 15, Ủy Ban Tranh đấu báo chí vẫn không được vào Dinh Độc Lập!

Sau cùng, qua sự giới thiệu và dàn xếp của ông Tổng trưởng Thông Tin, và sự thỏa thuận giải quyết của ông Tổng trưởng Kinh tế, báo chí được hứa cho gặp Thủ tướng, (sau khi đã chọn lọc thành phần phái đoàn, bỏ chữ « tranh đấu », và làm đi làm lại một thư ghi « thỉnh nguyện »).

Sáng hôm ấy, trong khi báo chí họp Đại Hội cử cử kết quả của phái đoàn đi gặp Thủ tướng về loan tin thì... một nhân viên phái đoàn — anh Quốc Phong chạy về nói nhỏ: Thủ tướng không tiếp! (Không dám tiết lộ cho Đại Hội báo chí đang mỗi mắt chờ, lý do vì sao ai cũng biết).

Phải chua xót nhắc lại một sự việc đáng buồn như thế, để đừng có ai ngạc nhiên khi biết mấy nữ Sinh viên đã phải trà trộn vào quan khách của Thượng Viện chiều 1-4 hôm ấy, nhờ sự tiếp tay của mấy ông bà dân biểu mới được gặp — nói theo kiểu anh em thương phế binh là nhìn thấy dung nhan — Tổng thống và thủ tướng! Và cũng đừng ai ngạc nhiên khi nghe ông Thủ tướng lúc ấy trả lời cho 2 nữ Sinh viên: phải có thỉnh nguyện của 17 phân khoa ông mới tiếp phái đoàn! Cũng là để mọi người thông cảm với nỗi khổ tâm của anh em thương phế binh khi L. Tổng Thống từ chối không tiếp,

vì anh em xin cho một phái đoàn 4 người được vào Dinh với sự hiện diện của báo chí, như để chứng kiến cho việc làm quang minh chính đại của phái đoàn, tránh nghi ngờ ngờ nhận của tập thể thương phế binh.

Và sau cùng, phải chua xót nhắc lại sự việc đáng buồn trong giai đoạn tranh đấu của báo chí trước đây là để đừng có ai nhầm lẫn nhất định đề riết cho Báo chí, cho Sinh viên và Thương phế binh là chỉ ham gây rối, không chịu thông cảm với Tổng Thống và Thủ tướng Chính Phủ!

Đừng chỉ chú ý có những người tranh đấu!

Cứ xem như vậy, thì ở nước này, việc gặp Tổng Thống và Thủ Tướng còn khó hơn gặp các ông vua chúa ngày trước.

Nhưng tại sao không đặt ngược lại vấn đề? Tại sao hễ cứ tranh đấu lại phải xin gặp ông Tổng Thống hay ông Thủ Tướng?

Chính vì thành phần nào tranh đấu, cũng cầu cạnh xin gặp Tổng Thống, có khi sẵn sàng chịu nhục để mong được gặp, như trường hợp Ủy Ban Tranh Đấu Báo Chí, nên mới khó gặp.

Người cai trị trong một nước, có nhiệm vụ giải quyết mọi vấn đề. Khi người dân thấy người cai trị làm điều bất công hay làm lỗi, thì có quyền tranh đấu. Một khi thấy việc tranh đấu là đúng, thì hãy tranh đấu. Và « đường ta, ta cứ đi » cứ kiên trì tranh đấu trong vòng hợp pháp, không cần cầu cạnh gặp ai hết. Cứ làm như vậy, xem nhà nước có phải cứ người xin gặp không nào.

Cái mối liên hệ giữa nhà nước và chính quyền, nó cũng chẳng khác gì. Cái trò trai gái yêu nhau. Hễ bên này ngoảnh mặt đi, thì bên kia phải chạy tới. Những người tranh đấu thử làm cao xem nào, nhà nước có sợ không?

Khốn nỗi nhiều anh tranh đấu đểch dám làm cao, vì sợ... mất phần!

Truyền thống

Ít hôm nay người ta đồn rằng có mấy ông Cố Đạo đang đi vận động để tẩy chay báo XD của ông cố Đạo Lâm, vì báo này chẳng những không chịu gồng lên mà bênh vực Tổng Thống, lại còn có vẻ làm lợi cho các phe tranh đấu sinh viên và phế binh. Người ta còn đồn rằng mấy ông cố đạo « ủng hộ mọi chánh quyền » này, sẽ « lưu ý » ông Cố đạo Trần Du, vì báo HB của ông này đang tuyên chiến với lính Mỹ bề bối rất gắt. Có lẽ các ông sự lính Mỹ nó giận nó đi hết, rồi ai mượn khách sạn Ca Ra Ven!

Nếu những tin đồn trên có phần nào đúng, thì « xin các cha » phần nào thôi. Các ngài không nhớ có ông « đồng nghiệp » của các Ngài là LM Lan, và ông Thầy tu xuất Khoa Trường, đã từng viết báo kết tội Công Giáo làm bồi Tây, rước voi dầy mõ sao?

Chẳng lẽ bây giờ các ngài muốn chứng minh rằng: Không những các Ngài là bồi Tây, mà còn sẵn sàng là... bồi Mỹ!

Con số 13

Phong tục Tây Phương rất kỵ con số 13 coi đó là con số xui. Ăn cơm 13 người, là có một người tịch, Đi thì mà mang số báo danh 13, thì đập vỡ chuỗi...

Nhưng người Mỹ không kiêng có số 13 nên phi thuyền Apollo thứ 3 đổ bộ mặt trăng đã mang con số 13. Thế là gặp xui thật. Hai lần trước phom phom đi về, lần này gặp trục trặc phải quay trở lại gặp. Ngoài ra còn phải kể tới cái xui trước khi lên đường đã phải thay một phi hành gia vào phút chót, vì một ông bị lên sỏi, và nhân viên của một đài kiểm soát dưới đất đình công.

Thì ra có kiêng có lành. Vì thế người ta không lấy làm lạ khi đa số Tướng lãnh nước ta trước khi hành quân hay nạp đơn ứng cử, đều đã vấn kế thầy bói kỹ càng. Mê tin bao giờ... cũng hơn.

Qua cuộc điện đàm với một Nghị Sĩ về vấn đề thời sự :

PHÓ TỔNG THỐNG KỶ QUẠT TÔI BỜ!

nhóm cố vấn của Tổng Thống Thiệu

TIN... ĐỘC

★ HOÀNG NHAM Thâu lượm

Con đường đưa tới độc tài đang được dọn dẹp quang đãng

NHƯNG RẤT MAY TT LẠI BẢO ÔNG KHÔNG THÍCH ĐỘC TÀI.

SÈ GHÈNH.— Các cuộc tranh đấu của SV và TPB như vậy là đã kéo dài và gia tăng đến độ đáng ngại. Theo tin các báo thì 3 viện Đại Học Sg—Huế—Cần Thơ đã liên kết lập ra 1 ủy ban hành động liên viện để thống nhất đường lối tranh đấu, dưới sự lãnh đạo của 1 sinh viên nhà tu.

Đây là dấu hiệu cho thấy Phật giáo sắp nhảy vào vòng chiến. Một xáo trộn vĩ đại có nhiều hứa hẹn xảy ra. Các sinh viên đã bắt đầu kêu gọi đình công. Nếu lời kêu gọi

được đáp ứng, sinh hoạt xã hội sẽ bị đình trệ. Dân đang bị kiềm ước hành, sẽ càng thêm phát sốt phát rét. Nhà nước vẫn tỏ vẻ không muốn giải quyết một cách đứng đắn. Những đề nghị giải quyết từ trước tới nay đều có vẻ nấp mờ, và lưng lờ con cá leo cây.

Trong khi đó người dân cứ bị ám ảnh bởi một lời tuyên bố rất ly kỳ của Tổng Thống : « Nếu tôi muốn thực hiện độc tài, tôi chỉ việc để cho những xáo trộn đi quá trớn, rồi nhân danh tình trạng chiến tranh, tôi dẹp

luôn Q.H. và thi hành chính sách độc tài ».

Nếu sự thật T.T. mà muốn độc tài, thì bây giờ là lúc sắp chín mùi rồi đấy.

Cảnh sát Q.1 rất đáng khen

SÈGHÈNH.— Theo tin các báo thì một số trường Trung học ở Saigon đã gửi một kháng thư tố cáo và phản đối hai Ty Cảnh sát quận I và II đã có những hành động dã man đối với các nữ sinh bị bắt.

Kháng thư nhấn mạnh tới một « phát minh » mới của mấy thầy phú lít quận 1 : Đó là việc dùng súng bắn khói cay bắn vào mắt và tai các nữ sinh.

Nếu sự kiện trên là có thực, thì nhà nước cần ăn thừng tức khắc cho ông cò quận I. Vì đây là một « sáng kiến » độc đáo, mà phú lít khắp thế giới kể cả ở những xứ man rợ mọi rợ. Cũng không nghĩ ra được.

LỘN MỀ

Ngây thơ

Báo ĐL số ra ngày 14-4 có đăng một cái tin đáng chú ý : 1 ông Tá hộ tổng 50 triệu bạc đưa lên máy bay đi Hồng Kông. Số bạc này dĩ nhiên là bạc... lậu, nghĩa là định xuất ngoại một cách phi pháp.

Nhân viên quan thuế sau nhiều lần gọi chủ nhân của 4 va li bạc tới mở va li cho khám xét, mà vẫn không thấy ai tới, nên cuối cùng họ đã phải phá va li ra.

Những người có mặt đã phải hoa cả mắt khi thấy hàng đồng... Đức Trần Hưng Đạo năm ép rệp trong va li. Thật tội nghiệp cho vị anh hùng dân tộc. Đường đường là một đấng anh hùng mà lại bị một anh tá hạ

★ « DƯỜNG NHƯ T.THỐNG TIN CẢNH SÁT HƠN LÀ TIN THỦ TƯỚNG. »

● T. THỐNG ĐANG BỊ BAO VÂY BỜ! 9 ÔNG CỐ VẤN MÀ PHẦN ĐỒNG TOÀN LÀ... ĂN HẠI!

LTS : Dưới đây là một tin thường nguyên văn và rất ngay tình. Sở dĩ phải rào đón như vậy vì là bọn Con Ông thấy cái tin hay quá. Bỏ qua rất uổng nhưng lại không biết mở xẻ ra thì có lợi gì không. Do đó, để cho chắc ăn, Tin Độc nhất định không có lời bàn Mao Tôn Cương.

SAIGON 13-4.— Phó Tổng thống Nguyễn cao Kỳ đã dành ngót 30 phút điện đàm hôm cuối tuần để điện đàm với Nghị sĩ Hoàng thế Phiệt về cuộc đời làm Phó TT của ông và hai vụ Sinh viên thương phở bình hiện tại.

Phó Tổng thống nói từ ngày đắc cử ông không được Tổng thống hỏi một ý kiến gì hoặc giao một việc gì trừ việc lập ủy ban cứu trợ trước đây.

Ông nói T.T. đang bị bao vây bởi 9 ông cố vấn mà phần đồng toàn là ăn hại, nhện bọ và phá hoại.

Phó TT cho biết trước 2 vụ sinh viên và TPB, hôm thứ sáu 10-4-70, ông đã phải tự động đến xin gặp TT để yêu cầu TT nên thay đổi những người bao vây xu nịnh hèn nhát chỉ nghĩ đến quyền lợi cá nhân.

Khi được yêu cầu như vậy Tổng thống đã nhìn Phó Tổng thống mà suy nghĩ với ý nghĩa cho là đúng.

Phó Tổng Thống đã kể rõ tên từng phụ tá cố vấn nguy hiểm cho đất nước... và ông nói, đất nước này sẽ lâm nguy vì những tay này.

Phó TT nói 2 vụ Sinh viên TPB thật ra rất dễ giải quyết, nếu được TT giao cho ông,

bét nhét vào va li, vừa nóng vừa ngộp thở, thì đau thật.

Sau khi nội vụ đồ bề, một nghị sĩ đã lên tiếng đòi Bộ Tài chánh điều tra gấp, và đòi Hành pháp trừng phạt nặng nề thủ phạm.

Theo Hoàng Nham thì ông nghị sĩ này hơi ngây thơ. Rút kinh nghiệm của những vụ buôn lậu trước đây — cũng đã bị phát giác những cuộc điều tra thường là đi tới kết luận « không có thủ phạm ». Mà đã không có thủ phạm thì trừng phạt ai đây ? Chẳng lẽ lại đề Đức Trần Hưng Đạo ra mà phạt ?

Do đó, Hoàng Nham tin rằng vụ này rồi ra cũng được xếp xó. Quốc gia còn lắm đại sự. Riêng số tiền 50 triệu sẽ được phân tán mỏng, chia đều, thế là xong.

ông nói với NS Phiệt, không lẽ tôi đến ngửa tay xin TT làm việc đó.

Vụ TPB, Phó TT Kỳ nói rằng, tôi là 1 chiến sĩ không quân, rất ít xúc cảm, nhưng tôi đã phải xúc động trước đời sống cơ cực của T.P.B.

Tôi là người chống Cộng, cho đến nay, tôi dám nói là không có CS nào xâm nhập trong TPB cả xin đừng chụp mũ để bỏ rơi và đàn áp họ.

Đề tình trạng này kéo dài đến khi tất cả quả phụ, cô nhi và cả lính có súng đứng lên, thì cả tôi cũng chịu bó tay.

Phó Tổng Thống phàn nàn rằng, tại sao Tổng Thống chỉ tiếp 2 mà không tiếp 5 ? Thà 50 hay 100 thì từ chối, như vậy Tổng Thống đã không muốn giải quyết.

Vụ sinh viên, Phó Tổng Thống nói theo sự trình bày của Phó Thủ Tướng Viên với ông, thì cả 22 sinh viên bị bắt chưa có đủ kiện gì quả quyết họ là Cộng sản, có thể tuổi trẻ bị tuyên truyền lợi dụng nào đó, thì chúng ta phải tìm cách giải quyết cho êm đẹp, chứ đừng dồn họ vào thế phải tranh đấu.

Phó Tổng Thống nói, nếu căn cứ vào một mảnh giấy mà ông được đọc đề kết tội Huỳnh tấn Mầm thì cá nhân tôi đây, một ngày kia người ta cũng có thể bảo tôi là CS, ông nói, biết SV là CS thì tôi chống mạnh, nhưng vụ này theo bác sỹ Viên, thì dường như TT tin CS hơn là tin Phó Thủ tướng

Về dư luận cho rằng Phó Tổng Thống đã đứng sau lưng giựt giay thương phở binh tranh đấu. Phó Tổng Thống Kỳ cho rằng nếu có phải xúi thì xúi những người cầm súng được chó dại gì xúi những người phở bình què quặt, Phó T.T. cũng đã nói ngoài tàu bay và là 1 lính tàu bay, Phó Tổng Thống cũng còn lực lượng chó không phải 2 tay không mà đi xúi giục lính què. (H.B.)

TIN GIỜ CHÓT

Phủ Phó Tổng đã cải chính những lời tuyên bố trên vậy xin nói lại cho rõ.

YKCO

CÁP DUỖN

Trước đây, khi ông Trương Lon nol mới hạ bệ ông hoàng Sĩ Ha Núc, thì một thám kịch đã xây tới cho Việt Kiều ở Cao man. Từng nhóm biểu tình quá khích đã đốt phá nhà cửa Việt Kiều ở Nam Vang và đánh đập họ.

Bọn Con Ông đã lập tức lưu ý nhà nước Anamta nên có một hành động thích nghi, hay ít ra một thái độ.

Nhưng nhà nước đặc biệt là cụ « ngoại » đã mắc bệnh... nặng tai, nên chẳng nghe thấy gì. Mặc xác đồng bào ta ở Nam Vang ăn đòn.

Sau đó, YKCO nghe phong phanh rằng sở dĩ nhà nước Anamta đã « phe lờ » các Việt kiều ở NV, vì cho rằng họ thân cộng hết trời.

Nếu quả thật đó là lý do khiến nhà nước Anamta tọa thị điềm nhiên trước cảnh chết chóc của những người cùng chung « bọc trứng » thì thật là đáng tiếc.

Hiện tại ở Anamta đang có quốc sách Chiêu Hồi—Tung cánh chim tim về tổ ấm—Lính cánh chính công bà lang

trọc, từng cầm súng giết hại ông bác Anamta, mà nhà nước còn gọi về còn giúp đỡ cho cơm ăn cho áo mặc, cho nhà ở, sướng hơn cả TPB— Ông Tổng Chăm lại còn ca tụng họ là những người... Yêu nước — thì tại sao đối với Việt Kiều ở Cao man chỉ mới bị nghi là thân Cộng mà nhà nước lại nhắm tâm nhắm mắt để mặc họ bị tàn sát một cách thê thảm như vậy ?

Lại có tin đã có một sự mà cả đời chác giữa nhà nước Anamta và nhà nước mới của Cao man. Nếu đúng, thì nhà nước Anamta rất đáng khen. Thời buổi kiểm róc, đồng tiền rẻ như bèo, nên phải dùng hàng mấy ngàn nhân mạng đồng bào làm đơn vị tiền tệ đổi chác, thì thật là... có giá.

Trong khi đó, quý vị DB NS còn mãi lo « ăn có » trong các vụ tranh đấu của SV và TPB, nên chưa có thì giờ ngó tới số phận 300.000 Việt kiều đang bị đe dọa bởi chiến dịch « cấp duỗn » của Cao Man.

Mẹ kiếp ! Thế mà cứ ngoác mồm bảo « vì dân vì nước ».

Cả kê dê ngỗng

Kết cỏ ngậm vành.

Cứ khi nào thấy chân viết về Nhà Nước, tôi lại trở về « nghiên cứu » pho Tam Quốc Chí điển nghĩa. Tôi đọc đã gần như nát cả bộ sách. Bởi vậy, đọc lại Tam Quốc Chí, tôi cầm lấy một cuốn, không cần biết là cuốn thứ mấy, giờ ra, bất cứ trang nào, và bắt đầu từ đoạn đó, đọc tiếp cho tới khi không muốn đọc.

Buổi tối ngày hôm nay, sách đã phản tôi. Vì tôi không muốn đụng tới những vấn đề rối tung của Nhà Nước. Đoạn sách mà tôi « bó » được, lại chính là đoạn mà Phí Thi đang khuyên giải Quan Vũ, khi Vũ không nhận chức đứng đầu Ngũ Hồ đại tướng, vì trong hàng đại tướng ấy, có viên tướng già Hoàng Trung. Lời khuyên giải của Phí Thi :

— Xưa Tiêu Hà, Tào Tham, theo đức Hán Cao Tổ, khởi nghĩa đánh Sở ngay từ đầu. Rồi Hàn Tín chỉ là một viên hàng tướng nước Sở, theo về sau, mà chức vụ lại đứng trên cả Tiêu, Tào. Nhưng Tiêu, Tào đâu có vì vậy mà phân bì chức phận thấp, cao bao giờ đâu?... Xin Quân Hầu nghĩ lại...

Tôi gấp ngay cuốn sách lại. Huỳnh Cự có thể so sánh với Hàn Tín được không?... Tôi chưa biết tài của những người hồi chánh viên, chỉ mới được nghe ông Tổng trưởng chiêu hồi phát ngôn rằng, Cộng Sản cũng là những người yêu nước. Nhưng tài của Hoài Âm hầu Hàn Tín, lúc đang đàn bái tướng, giọng sang sảng nói tới chiến thuật phá Sở, từng lời, từng lời như gieo hy vọng vào lòng linh Hán. Cả một pho Hán Sở tranh hùng, cái đoạn đó được kể như một đóa hoa hay nhất. Hồi chánh viên Hàn Tín cũng đáng được đón tiếp long trọng lắm.

Bên báo chủ nhiệm đã chê rằng, chẳng nào mà bây giờ viết thọc lét Nhà Nước, là những thằng viết đó. Ai cũng có quyền chê tôi viết đó, riêng bên báo chủ nhiệm là không có quyền chê. Vì khi mà hần có quyền chê viết đó, cũng có nghĩa là hần có thêm một cái quyền không thêm chi địa.

Thì tôi viết về cái nhà của tôi...

Không thể ngờ được rằng, tôi cũng có được một căn nhà. Khi chiến dịch cầm dùi của thương phế binh vừa phát động, tôi thêm có được cái chân què như những chiến hữu của tôi, để có thể đi kiếm một miếng đất, cất một cái nhà. Bao nhiêu năm đi lính tôi chỉ là một thứ lính thành phố. Chưa có một tên Cộng Sản nào tặng cho tôi một viên đạn. Khi nào rời thành phố, tôi lại tới một thành phố khác, ít nhận nhíp ngựa xe hơn, nhưng vẫn còn thấy cái máy nước chảy tờ tờ, hay ánh đèn đèn điện vàng vọt, và cũng không dứt được duyên nợ với tiếng động cơ trên trời, dưới đất. Lúc nào, máu giang hồ nổi lên nhiều lắm, tôi mới lang thang tới một tiền đồn, gặp một vài người bạn. Nhưng sự gặp gỡ, bao giờ cũng kèm theo một bữa rượu say sưa, từ la de cho tới rượu đế, ăn từ cóc nhái, rắn rết, cho tới sơn hào, hải vị. Đêm đó, dù giấc có chiêm được đôn, thì cũng chỉ khiêng được một Túy tiên sinh, nằm ngả giữa hơi men nồng nặc.

Bởi vậy, tôi chưa là thương phế binh. Tôi mà theo anh em đi cầm dùi, chắc chắn sẽ được ăn dùi cui. Chẳng bao giờ tôi chơi đại.

Nhiều lúc, tôi cũng phàn nàn về việc mình không có một căn nhà. Một thằng bạn an ủi tôi :

— Mày cũng chẳng nên buồn. Đến như Tô Hùng Vương của chúng mình mà còn không có nhà, vẫn phải lưu vong. Mỗi ngày giỗ tổ, thì hết ở Sở Thủ, lại đến Tào Đàn... Tô mà còn như vậy thì lũ con cháu cũng chẳng nên phàn nàn trách móc làm chi...

Khi tôi đọc báo thấy chuyện nhà của thương phế binh, tôi thông cảm rất nhiều với những người bạn tôi. Lúc đó thì tên thợ hình Lỗ Vinh, khắp khiêng vác cái chân què tới. Hần than rằng đi chụp hình vụ xuống đường của thương, phế binh mà lại bị đảng Dùi Cui của ông quan Năm họ Trần « khện » cho gãy giò, bị cướp mất hai cái ống kính. Hần nhờ tôi la lên cho hần vài tiếng. Thì tôi đang nói lên vài lời cho hần đây. Nhưng trước khi an ủi hần, tôi cần phải chọc tức hần về tai nạn nghề nghiệp.

— Khi một người thợ, làm việc trong một xưởng thợ, bị máy nghiền đứt tay, thằng thợ đó có quyền kiện cái máy đó hay không ?...

— Nhưng chúng nó không phải là một cái máy. Chúng nó là con người...

— Thì tôi lấy một thí dụ khác. Một đứa con gái đi làm đi. Cái nghề làm ký giả, cũng như một con đi. Anh không thấy chúng tôi hay dùng hai chữ « đi khách » đó hay sao?... Một con đi đi khách, rồi bị mắc bệnh lậu, giang mai, con đi có quyền kiện khách hay không ?...

Lỗ Vinh bị tôi đưa vào ngõ bí, bèn nổi giận... Nhưng biết rằng nổi giận với những thằng hủ, chỉ có thiệt. Bởi thế, hần làm lạnh ngay. Hần rủ tôi :

— Ngày mai, đồng hồ ở Làng Ký Giả trên xa lộ. Nhớ lên đó dự khán cho đùng.

Nghe được câu đó, tôi sướng đến tình người. Ngày mai, tôi bắt đầu có quyền tin tưởng rằng, té ra mình cũng có một căn nhà, một nơi trú mưa, trú nắng, và hãnh diện rằng mình còn sướng hơn ông Tô.

Con đường xa lộ Saigon, Biên Hòa thật nhiều nắng. Qua chiếc cầu lớn, dốc ngược. « Rồi chiếc cầu này, sẽ được lũ nhà văn, nhà báo, đặt tên cho là Đoạn tình Kiều ». Em cũng muốn tới thăm anh, nhưng tới nhà anh phải qua chiếc Đoạn tình Kiều. Thôi tình ta đứt đoạn từ đây...

Tôi đã bắt chước kép Hùng Cường, ca một khúc Vọng cổ. Không có đèn màu phạt cháy. Không có tiếng vỗ tay. Quẹo về phía trái, năm lá cờ Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ phát phới bay. Nơi đây có nhiều gió. Trước mặt là dãy nhà sang trọng của Cư xá Việt Nam Ngân Hàng. Đằng sau lưng là đồng lầy với rừng dừa nước. Đồng lầy với dừa nước mới là của chúng tôi. Hôm nay, sao mà đông đủ quá. Có những bạn quen, có cả những người bạn chưa quen. Cái đầu bạc của Mặt Trăng, lấp loáng chiếu ánh mặt trời. Cái mặt nham nhô của thằng Hím. Văng đầu đây, tiếng cười tở tở của lão Minh Vô. Rồi cái vui chột nỏ bùng khi nghe tiếng dao chặt thịt của chú Văn Chi. Tiếng máy phóng thanh âm oẹ của tên Muối Chứa Thanh Chiếu, tuyên bố khai mạc, để cho chủ tịch Thanh Thương Hoàng có mấy lời... Mọi người nghe tiếng nói của Thanh Chiếu,

nhưng chẳng thấy hần đâu, vì hần đứng nấp dưới bóng của chú Đào Cốc Hồng Dương. Có mặt cả các ông Nhà Nước, như ông Giám đốc Nguyễn ngọc Huyền, ông Tùy viên Nguyễn đình Tuyền. Hôm nay, thấy ông Tuyền, không có thằng nào hơn ông mang nhót vào văn học sử nữa, nên nói chuyện rất ư là thân mật. Và điều đáng quý nhất, có mặt cả mấy ông Công Binh Đại Hàn.

Ông Công Binh Đại Hàn hứa sẽ san bằng cho một nửa khu đất. Nhà Nước, nhất là Nhà Nước Đại Hàn, mà đã hứa, thì chúng ta có quyền tin. Một đồng đất được đờ ra, mỗi người một tay, cùng làm lễ động thổ. Tôi cùng lấy một cục đá, dùng hết sức ném ra thật xa. Cục đá rơi xuống chỗ nào, nhà tôi sẽ ở đó. Cục đá rơi tồm vào đám dừa nước, gió thổi rì rào, nghe như những lời thì thầm, âu yếm. Rồi đây, tôi sẽ có một căn nhà. Nhà Nước Giao Chỉ cho mượn tiền. Nhà Nước Đại Hàn sẽ xây cất giúp. Còn lại phần chính trang cuối cùng, sẽ thuộc về phần tôi. Tôi thấy rằng Chủ tịch Thanh Thương Hoàng chưa nói được hết lời tạ ơn. Còn phải nói nhiều hơn thế nữa. Có được một căn nhà, lũ ký giả Cái Bàng sẽ voi dẫn đi chất bất mãn, ít viết chữ bôi, và có thể, sẽ có vài ba thằng ký giả biết viết văn, dệt được những văn thơ hoa bướm. Thật là một cái ơn tái tạo.

Ơn trên, xin kết cỏ, ngậm vành...

Tiệc rằng ngày hôm nay, không có rượu để mà uống. Chỉ có la ve và nước ngọt. Gió nơi đồng trống, lồng lộng thổi từ bốn hướng. Những tà áo màu của các em nữ ký giả, đua nhau bay với năm lá cờ. Thanh thương Hoàng ôm bó hoa, tặng vị chỉ huy Công Binh Đại Hàn, trông đẹp như chú rết mới. Lão già Trần Việt Hoài, cầm cả một chiếc dùi heo quay, diễn tuồng «heo ngựa tranh công ». Chỉ cần một giờ làm lễ động thổ, mà cả hơn một trăm thằng ký giả thấy phấn khởi hẳn lên.

Lúc trở về, em gái Bích Vân « quá giang » tôi về thành phố. Ngồi đằng sau lưng tôi, em thì thầm:

— Em sẽ chọn căn nhà ở bên cạnh nhà anh cho vui. Anh em mình sớm tối có nhau...

Tôi liền giơ giọng tán:

— Thì chúng mình cùng ở chung một căn nhà có phải tiện không?... Ở hai nhà làm chi cho phiền phức.

Em liền thoi cho tôi một quả. Bị một đòn tập kích, một cú sau lưng, tôi vô phương chống đỡ. Nhưng bị bạn đánh sau lưng, dù đau cách mấy cũng vẫn phải cười...

Đường từ Làng ký giả về thành phố ấy thế mà xa...

Đố chơi đề chọc

L.T.S.— Mục « Đố chơi đề chọc » này thoạt đầu mở ra cốt đề cho một nhóm bồ bịch, của Con Ong tham gia giải trí giết thì giờ.

Ai dễ gần đây, có nhiều nhóm độc giả nhào tới đòi được dự cho vui. Vì vậy cuộc đấu kỳ này gồm 3 toán: Toán Bồ Lão, toán Nhi Đồng và toán Nham Nhỏ. Xin nhớ rằng toán Bồ Lão chỉ gồm toàn những cụ già hơn hèm gần đất xa trời, toán Nhi Đồng gồm những chàng trai choai miêng còn hôi sữa, và toán Nham Nhỏ chỉ là những dân « nham nhỏ » thứ thiệt vậy thôi, không toán nào đại diện cho một giới nào hết tron hết trội. Ai hiểu bậy bạ thì ráng mà chịu.

Giận cá chém thớt.

HỎI: Lĩnh Cầm bắt vừa mới chơi trò « Giận cá chém thớt », bị VC tấn công, họ đem Việt Kiều tị nạn ra phơ, chết roo, bị thương 200. Vậy chứ dân Saigon ta nên có thái độ nào ?

TOÁN NHI ĐỒNG: Lập ngay một bản kiến nghị hoan hô đã đảo.

TOÁN BỒ LÃO: Bậy nào ! Hoan hô đã đảo ai bây giờ ? Trước hết phải lập một Ủy ban Đặc Biệt điều tra, giống như các Ủy Ban Điều tra vụ Trần Bồ Cu, vụ A là xô Nhà Hát Tây đó. Điều tra xong rồi phúc trình, rồi tùy... ai muốn làm gì thì làm.

TOÁN NHAM NHỎ: Có ăn cái giải gì không, mà cần phải có thái độ nhỉ !

BAN GIÁM KHẢO: Đúng im lặng là vàng: 5 điểm toán Nham Nhỏ.

Mỗi gia đình một mái nhà

HỎI: Cụ Thượng Sách vừa mới hoàn thành dự

luật « mỗi gia đình một mái nhà ». Nếu như dự luật này được Ô Kê, tình hình sẽ ra sao ?

TOÁN NHI ĐỒNG: Các ông bự sẽ sung sướng được làm chủ những ngôi nhà lâu nay chỉ được ở tạm, hoặc sẽ được mua rẻ những ngôi nhà của chú Hòa hay Chà Và.

TOÁN BỒ LÃO: Tha hồ mà xem Chú Hòa và các chủ phố Chà Và múa gươm Quang Trung, Trần Hưng Đạo.

TOÁN NHAM NHỎ: Còn khuya mới thực hiện được mỗi gia đình một mái nhà.

BAN GIÁM KHẢO: Trật hết, từ trước đến giờ, có gia đình nào lại ở trong nhà không có mái ?

Tin bên nào ?

HỎI: Trong vụ đụng độ giữa Phế Binh và Cảnh Sát, Phế Binh than bị Cảnh Sát đàn áp, ngược lại Cảnh Sát cũng bị Phế Binh rượt chạy có cò. Vụ Sinh Viên cũng vậy, 8 vị Linh Mục và nhiều Dân biểu Nghị Sĩ cho là Sinh Viên bị đánh đập tra tấn, nhưng Tòa án và Cảnh sát đều quả quyết không đụng đến lông chân của các Sinh viên bị bắt. Vậy thì biết tin bên nào bây giờ ?

TOÁN BỒ LÃO: Cần tắc vô tru, chẳng nên tin bên nào, mà với mỗi bên ta đều có một lời khuyên cáo là đủ.

TOÁN NHI ĐỒNG: Bên nào cũng đáng tin cả, nhưng Đức Trần Hưng Đạo ủng hộ bên nào, bên đó vẫn đáng tin hơn.

TOÁN NHAM NHỎ: Cứ cho oan tù tì, bên nào thắng, lẽ phải về bên đó.

BAN GIÁM KHẢO: toán Nhi Đồng bé người mà có lập trường dứt khoát: 5 điểm !

Bạn sẽ làm gì ?

HỎI: Vẫn trong vụ Phế Binh và Cảnh Sát, đặt địa vị bạn là Cảnh Sát, bạn sẽ làm gì ?

TOÁN NHI ĐỒNG: Cứ việc thẳng tay, nếu không thì bẻ nôi com, hoặc đi tì.

TOÁN BỒ LÃO: Không thể thẳng tay được, mình sẽ dứt từng khúc ruột, thôi cũng đành nhắm mắt đứng chân, thử xem Cá Lớn xoay vần đến đâu ?

TOÁN NHAM NHỎ: Tụi tôi sẽ điều đình ngầm với anh em Phế Binh để cùng nhau điểu một võ tướng đánh lộn cụp lạc y như trên sân khấu hoặc trên màn bạc vậy.

BAN GIÁM KHẢO: toán Bồ Lão nên đi tu thì hơn, toán Nham Nhỏ nên đầu quân đoàn Dạ lý Hương chỉ có toán Nhi Đồng xứng đáng làm Cảnh Sát: 5 điểm !

● Ai đứng sau lưng ?

HỎI: Trong cuộc xuống đường bữa đó, bạn có biết ai đứng sau lưng Phế Binh không ?

TOÁN BỒ LÃO: Thủ tướng Khiêm đã phán: đừng nên tìm hiểu ai đứng sau lưng Phế Binh. Ta nên tuân lời Thủ Tướng.

TOÁN NHI ĐỒNG: Cứ theo như miệng lưỡi thế gian thì ít ra cũng phải có vài ông Tướng què, Tácut.

TOÁN NHAM NHỎ: Phải nói là có kẻ chi địa để mua tôn mới đúng. Biết đâu lại chẳng phải là mấy chú Mèo cù lần.

BAN GIÁM KHẢO: Lão lều hết ! Khi Phế Binh đứng trước Dinh Độc Lập để « chiêm ngưỡng dung nhan » thì sau lưng là Nhà thờ Đức Bà. Còn lúc xông vô Hạ Viện, sau lưng không phải hai chàng chiến sĩ không lồ vác súng là gì ?

Hội Đồng Báo Chí ?

HỎI: Tại sao Đại Hội Báo Chí cứ lung củng mãi rồi đành tan vỡ không kèn không trống, không cho soạn tí nổi một cái Hội Đồng.

TOÁN NHAM NHỎ: tại báo ngày kỳ thị báo tuần.

TOÁN NHI ĐỒNG: Không phải vậy đâu, tại cái quy chế ả a ả ả ó gây ra lộn xộn.

TOÁN BỒ LÃO: Xin đừng đổ vạ cho quy chế, chẳng qua là tại dân Mít mình chưa đủ cỡ để xài tự do dân chủ.

BAN GIÁM KHẢO: Lại sai bét hết. Đây chỉ là một trong những kế hoạch tuyệt vời « Dân Chủ hỗn loạn » để mở đường tiến tới « Độc tài sáng suốt », hiểu chưa ?

(Cả ba toán nhìn ngơ ngác, có lẽ chưa hiểu).

Tiếng hát tự thuở nào đó, mà những ngày bé thơ bông dâu đã sống lại, nó như gọi lên những hình ảnh tương chừng đã quên, cái thuở còn mặc quần thủng đít, còn chạy nhảy tung tăng chưa biết đời buồn, tôi nhâm lại tiếng hát đó « chàng về chàng về nay đã cắt tay, máu đào đã thấm trên thầy bao nhiêu quân thù », chừng đó cũng đủ nói lên hùng khí của người thanh niên khi quốc biến, máu chàng đã đổ xuống cho quê hương thanh bình.

Lúc bé tôi mơ được làm người chiến sĩ, cũng vì quê hương tổ quốc, vì đồng bào ta mà có đồ máu cũng há dạ. Nay lớn lên đã cầm súng, đã đổ máu vì đồng bào ta thấy hãnh diện, máu của chúng tôi đã chan hòa ở khắp nơi trên quê hương để cố gắng mang về cho đất nước này tự do và dân chủ. Chúng tôi hằng hái mỗi khi đối diện với giặc thù, đánh nhau chết bỏ vì chính nghĩa quốc gia, chợt một ngày nào đó những người vì lý tưởng đã trở thành tàn phế, đời không dùng được nữa đã cấp ngay cho hai chữ trở về với vợ với con, thế là phút chốc chúng tôi bỗng biến thành người thừa thãi, ăn hại. Ngồi hoài, ngồi mãi chờ mỗi bữa cơm vợ dứt cho ăn thật buồn phiền, chúng tôi nghĩ phải làm gì lấy tí niềm vui chính phủ quần thân, và cái ý định đó đã được thực hiện, chúng tôi những thằng bị đời quên lãng, bị phế thải bèn đi tìm đất cắm dùi.

Đời lại một lần nữa chửi cha vào mặt, đời lại lấy cứt trát lên thân thể mặt mũi chúng tôi, đời đã cho ăn lựu đạn cay, dùi cui, chúng tôi không mấy buồn bởi nghĩ rằng đó là một cách trả ơn, đó là kế hoạch vất chanh. Đời người như bóng câu có đó để rồi mất đó chúng tôi chả thêm buồn, thế cho nên đến như cái tên bạo chúa « áo đen » Đinh xuân Hải nó cũng bôi tro trát chấu vào mặt chúng tôi, lúc này thân thể già nua đã bỏ lại chiến trường, không còn làm gì được nữa, giá mà lúc khác thì không thể nào tha thứ được cho cái quân buôn thần bán thánh đó, không làm gì được nghĩ cũng tức, thôi ta chửi thế vậy. Đ. M Cha...

Quên đi cái đời

Kể từ ngày bộ Kinh hải ban hành sắc thuế «kiệm

NGƯỜI PHẾ BINH TỰ THÁN

• THỢ HÚC

trước » dân ta mỗi ngày một lao đao, mỗi lúc da dẻ một xanh xao vàng vọt, hỏi ra mới biết là cơm không đủ ăn, bèn kết luận là đói. Nhiều người thắc mắc nói rằng, sao lại đói được khi bên cạnh ta còn có nước cơm hoa giàu có lại là đồng minh đang ngày đêm chiến đấu để bảo vệ tự do ; tự do chung của những người không ưa, không thích bọn vi xi.

Dân đói, người lãnh đạo dân chắc phải buồn lắm, thế cho nên luật «người cày có ruộng» đã ra đời, ngày ban luật này, người lãnh đạo đã hiện ngang treo lên lái chiếc máy cày trước sự thán phục và hoan hô của dân chúng. Như thế là điềm lành, mai một thế nào cũng có ăn no đủ, nhưng chờ làm sao được trong khi lúc này bụng đói.

Chú Phình chắc là buồn lắm, chưa có kế hoạch gì khác hơn để dân quên đói, thì bỗng đâu những thằng người què quặt, dùi mù tự xưng là phế binh xuống đường tranh đấu, bọn học trò, sinh viên cũng tranh đấu loạn cả lên, cứ làm như nhà nước không thèm đoái thương đến. Đói ngồi không cày cấy, tranh đấu, đời hỏi để quên đói chẳng ? Sáng đi làm mãi trưa mới về đến nhà, vợ đã hỏi: có tiền không, ta nói không, chưa đến ngày lương, vợ buồn con buồn vì dèch còn sữa, chủ nhà thúc tiền nhà..., vợ lại hỏi hôm nay phường phố có gì vui, ta nói: có tuyệt thực, có tranh đấu, này nọ đủ thứ; vợ lại nói: Hay ta đi xem, ở nhà cũng vậy trưa nay làm gì có gạo nấu cơm; ta đang lưỡng lự, vợ lại giục: Thôi đi anh, xem xuống đường may ra quên đói, nếu thuận tiện ta cũng làm một đường tuyệt thực cho nó có chánh nghĩa.

Giấc mộng

Người Thống Tướng đó đã trở về, nhìn người không khác xưa là bao, tuy có đôi chút già nua, tóc đã bạc phơ, tay không còn cầm chiếc «can» thuở trước, tha, vào đó một chiếc «ba toong» nhìn tôi mỉm cười, người nhẹ nhàng đi đến bên giường nơi tôi đang nằm tay khẽ sờ lên trán tôi ra chiều an ủi. Tôi thật xúc động, bây giờ tôi lại muốn khóc... Trước đây người còn sinh tiền đã làm chủ chúng tôi, đã cầm quân hồ hét, ở địa vị cao như người nhưng chẳng bao giờ chênh mảng việc ba quân.

Tôi đã khóc và kể với người: Thưa Thống Tướng bây giờ chúng con khổ lắm, sống lắt lắt là tám thân tàn qua các phố xá bán vé số, ăn xin, thậm chí một miếng đất cắm dùi cũng không có... đời chúng nó xô dũi, chúng vác gậy gộc, dao búa đánh chúng em, chúng em có đó mà không người đoái thương, sống như chó mất chủ, kể đến đây tôi đã khóc thật to, tiếng hu hu phát ra buồn thảm.

Người Thống Tướng hỏi rằng: Đứa nào dám đánh dũi chiến hữu của ta ?

Tôi nói: Thưa nhiều lắm kể sao cho xiết, nhưng tôi nhớ có tên mặc áo dài đen dài hung hãn nhất coi phép nước luật vua dèch ra cái chế gì.

Người Thống Tướng hỏi tiếp: Đứa nào mà dữ thế ? tôi đáp: Đó là tên Đinh Xuân Hải. Thống Tướng cười buồn không nói gì thêm, Người ra chiều tư lự, lúc sau tôi bèn đánh bạo hỏi: Làm thế nào có được miếng đất cắm dùi mà không bị xô dũi, Thống Tướng nói rằng: Thời em xuống ở với ta, huynh đệ chỉ binh cả lo gì. Tôi lại hỏi: Thế bây giờ chẳng hay Thống Tướng làm chi ? Người đáp: trước kia ta ở đương thể làm chức cao trong quân ngũ, đánh Nam dẹp Bắc, nay xuống âm ty vẫn làm lớn như thường.

Tôi lại hỏi: Làm thế nào trả thù tên bạo chúa áo đen, người đáp rằng: Đừng có lo, ta sẽ trả thù cho, ta sẽ thống lĩnh âm binh giết nó, nói xong người bèn ra đi, tôi giật mình thức giấc chỉ còn kịp đọc: Xin cha cho chúng tôi đây hàng ngày dùng đủ, và tha nợ chúng tôi A—Men...

CORNELL UNIVERSITY
LIBRARY
JUL 29 1970

PHÚ ĐỀ GIAO CHỈ

Ông 50 tề

Ông lớn nào định chuẩn 4 cái va li giấy bạc 500. tổng cộng 50 triệu bạc, sang Hongkong để giúp cho Việt Cộng lấy gạo đập lưng ông?

Đó là một câu hỏi to tướng được dân chúng Saigon bàn tán trong mấy ngày qua, sôi nổi hơn cả vụ Sinh viên ồn ào hội thảo và tuyệt thực.

Theo lời bàn đưa ngựa của đa số dân chúng, thì ông lớn «pha võ ri» trong cái độ «50 Tề» này nhất định phải là một ông Tướng. Lý do hai năm rưỡi, chắc như bấp, là: chỉ có ông Tướng mới sai nổi một ông Tá hộ tống 4 chiếc va li bạc ra phi trường!

Cả nước có mấy chục ông Tướng, nhưng những ông Tướng «ăn nên làm ra» để có được 50 Tề chuẩn ra ngoại quốc xét ra cũng hiếm hoi lắm, có thể đếm trên 5 đầu ngón tay.

Nhất là chỉ trong một chuyến, ông ta đã chuẩn 50 Tề, thì không chừng ông ta đã chuẩn được nhiều chuyến hàng mấy trăm Tề rồi, và ít ra tài sản của ông ta cũng lên đến bạc tỉ. Mà nếu đúng là ông Tướng thì phú, chắc hẳn các đảng lãnh đạo quốc gia cứ nhắm mắt lại cũng thừa biết là ai rồi (nếu không biết thì đất nước này nguy mất)!

Các đảng lãnh đạo tối cao của chúng ta vẫn thường tuyên bố cương quyết diệt trừ tận gốc tham nhũng. May quá, đây chính là cơ hội ngàn năm một thuở để các vị thực hiện lời ước nguyện đó.

Có khó gì đâu? Chỉ cần mời nhà «tỉ phú nổi giặc cho giặc» ấy ra cho Thương Phế Binh được tới «chiếm ngưỡng dung nhan». Số bạc 50 Tề ông ta vớt lông chông ở phi trường sẽ được dùng để lập một làng cho Phế Binh (ít nhất cũng giải quyết được nơi ăn chốn ở cho 500 Phế Binh chứ bộ) tài sản còn lại của ông ta cũng sẽ được dùng vào việc cứu vãn đồng bào đang bị áp lực phá giá. Thế thôi, khỏi cần có biện pháp gì khác với ông ta. Như thế cũng đã là nhất cử tam tiện rồi: Phế Binh được thỏa mãn, thấy đỡ bất công, sẽ thôi đấu tranh, nền tài chính quốc gia đỡ được một phần khủng hoảng, và bản thân nhà «tỉ phú» cũng được thiết thực góp phần vào công cuộc cứu quốc, gỡ rối cho chính phủ.

Lúc ấy nếu có kẻ nào xấu mồm độc miệng dèm pha là độc tài, ông Phụ Tá của chúng ta sẽ có quyền hiên ngang trả lời: Vàng, độc tài sáng suốt là thế đó!

Còn ngược lại, nếu nhà «tỉ phú» được che dấu bụng bí đi, tức là quả thực có chủ trương tạo điều kiện cho dân chủ hỗn loạn thêm!

Máu chảy ruột dếch mềm

Cả nước Giao Chỉ, từ những ông bự to đầu đến các chú bé học trò thò lò mũi xanh, ai cũng thuộc lâu lâu những câu nhiều điều phủ lấy giá gương, máu chảy ruột mềm.

Ấy thế mà giờ phút này máu chảy, ruột cũng dếch thêm mềm, giá gương tro ra đó nhiều điều dếch thêm phủ. Đó là trường hợp Cầm bột vừa tàn sát tập thể hàng trăm Việt Kiều, và hiện đang hành hạ áp bức cả một khối 600 ngàn người cùng máu mủ với chúng ta. Những tin động trời như thế mà nhiều ông to đầu vẫn cứ đứng đưng, coi như chuyện bên Công gô hay sao ấy? Hay là vì tổ thái độ với vụ này nó không ra bạc, nên cóc đũa nào thêm làm? Ở viện dưới, chàng trẻ tuổi con cóc đũa để nghị mặc niệm một phút, chỉ một phút thôi, ông chủ tịch Nguyễn bá Bửu Hiệp cũng gạt phắt. Một phút đó, ông ta tiếc rẻ để dùng vào việc gì, để lo áp phe xe đồ chắc!

Còn ông Ngoại nữa. Ông cứ nín khe, chẳng thấy ông ho he gì lắm lắm! Bộ ông đang tính xin «viện trợ» của Cộng Hòa Cầm bột, và nếu phân đối chuyện giết người của họ, sợ họ cúp mất viện trợ chẳng? Bộ các ông không thấy mình đối xử với các đồng bào gốc Khờ me ngon lành như thế nào sao, đến nỗi phải mắc cỡ không dám lên tiếng?

Bớ các nhà hữu trách, hãy ráng thu hết can đảm

để mà mở miệng cóc ra dùm đi. Nhược bằng có rét quá, để thót bà nó rồi, thì nói nhỏ với bọn con Ông để tụi này bày tỏ lập trường dùm cho; tại này đâu có ngán gông tra kha Nam Vang!

10-3 ẤL phải là ngày Quốc Khánh

Cứ mỗi năm sắp đến ngày Giỗ Tề Hùng Vương C.O lại một lần đề nghị với Nhà Nước lấy ngày Giỗ Tề (10-3 Âm Lịch) làm ngày Quốc Khánh nhưng Nhà Nước vẫn cố tình giả câm giả điếc. Chúng tôi chỉ còn kỳ vọng ở Cơ Quan Lập Pháp. Chờ đợi đã mòn con mắt và hôm nay mới nhận được bản dự luật của Nghị sĩ Vũ Minh Trân gửi sang Hạ Viện, xin chính đảng một đoạn và hy vọng dự luật này sẽ được Hạ Viện đem ra mổ xẻ và ban hành trước năm tới.

Mỗi lần thay đổi chế độ, là mỗi lần đào bới tận gốc rễ đi vãng, mỗi lần thay bậc đổi ngôi rộng lớn, để chia rẽ thêm nữa thành phần dân tộc, và ngày nay, trước thế quốc biến, không thực hiện được hùng khí đoàn kết toàn dân để cứu nước.

Ấu cũng là tại nhiều người chỉ biết sống vị kỷ tham ô, chỉ biết lo vinh thân phì gia, bỏ rơi quyền lợi chung của giang sơn dân tộc, quên tình ruột thịt đồng bào, bất nhân bất nghĩa với anh em, và vô ân bạc nghĩa với Tề Tiên.

Do đó, bênh chia rẽ đồng bào vì quyền lợi riêng tư đã trở thành quả trầm trọng và triền miên, đã trở thành mối nguy cho Tề Quốc.

Qua lịch sử các biến cố, chúng ta chỉ cần duyệt lại các ngày Quốc Khánh, là có thể thấy dân tộc đã bị dẫn dắt phiêu lưu đi theo biết bao khuynh hướng cá nhân của hết người này đến kẻ khác. Các sự kiện đó đánh dấu hiện tượng dân tộc mỗi lúc một bị chia rẽ thêm, tan rã thêm, và cho tới nay chưa tìm ra đường lối để đoàn kết lại.

Trước hết, dưới thời Quốc Trưởng Bảo Đại, nhà cầm quyền đã chọn ngày mồng 2 tháng 5 âm lịch, là ngày Vua Gia Long lên ngôi, làm ngày Hưng Quốc khánh niệm (dự số 16 ngày mồng 1 tháng 3 năm 1955).

Một năm sau, vào ngày 9 tháng 1 năm 1956, Tổng Thống Ngô đình Diệm lại ký dự số 3, hủy bỏ ngày Hưng Quốc Khánh niệm, và định ngày 26 tháng 10, là ngày tuyên bố chánh thể Cộng Hòa làm ngày Quốc Khánh.

Bảy năm sau đó, vào ngày 10 tháng 6 năm 1964, Tr. T Nguyễn Khánh lại làm sắc luật số 11-64, bãi bỏ ngày Quốc Khánh 26 tháng 10, và định ngày mồng 1 tháng 11 dương lịch, là ngày kỷ niệm Cách Mạng, làm lễ Quốc Khánh.

Phải xác nhận rằng, các ngày gọi là Hưng Quốc Khánh niệm hay Quốc Khánh trên đây, không có được sự tâm đầu ý hợp của toàn thể dân tộc, chỉ thỏa mãn được ý nguyện của một nhóm người này, lại làm thất ý những nhóm người khác. Bởi thế mới thường có sự thay đổi theo sự thay đổi của chế độ.

Trong khi đó, trước tình trạng đất nước suy sụp, nhân tâm ly tán, lấy gì để nhắc nhở tinh anh em một nhà, đồng bào cùng một gốc, giang sơn cùng chung phải bồi đắp, dân tộc cùng chung phải phụng sự.

Đáng tiếc thay, toàn dân có một ngày Giỗ Tề, để nhắc nhở thực hiện sự hợp quần giữa toàn dân con cháu một nhà, một Tề Tiên, lại không được chánh thức kỷ niệm.

Quốc Tề không có nơi để toàn dân tôn kính, chiêm ngưỡng công ơn, noi theo gương sáng.

Ngày Quốc Khánh phải là ngày của toàn dân, không phân biệt đời này hay đời khác, chế độ này hay chế độ kia, kẻ miền này hay người miền nọ.

Ngày Quốc Khánh phải là ngày xum họp chung, vui hưởng chung, noi gương chung đối với Tề Tiên, là ngày toàn dân một nhà, không phân biệt nam phụ lão ấu, sắc dân, tôn giáo, địa phương.

Ngày Quốc Khánh không có gì đúng hơn là ngày Giỗ Tề, ngày Quốc Tề Hùng Vương vậy.

Ngày Quốc Khánh phải là ngày bắt diệt, là ngày của muôn đời dân Việt Nam, không một ai có quyền phế bỏ. Vậy chỉ có ngày Đức Quốc Tề mới xứng đáng được coi là ngày cao trọng ấy.

Bởi vậy, trước Anh Hồn Đức Quốc Tề, thế hệ chúng ta phải hối hận đã không tôn vinh cho xứng đáng, đã không chiêm ngưỡng công ơn, noi theo gương sáng; đã không phụng sự dân tộc theo tinh thần Tề Tiên, đối với anh em ruột thịt một nhà; đã không xây đắp giang sơn như một di sản chung.

Thế hệ chúng ta không thể là thế là thế hệ quên gốc, quên Tề Tiên.

Với ý thức ấy, và với tất cả lòng thành kính, chúng tôi tuyên xưng ngày Đức Quốc Tề Hùng Vương là ngày Quốc Khánh Việt Nam, và đó chính là vinh dự muôn đời của giống nòi Hồng Lạc chúng ta vậy.

Chuyện làng ta

Mai đây chắc là sôi nổi!

Trong họ ngoài làng thiên hạ đã khảo nhau như vậy, nó sôi nổi vì làng ta đã có mấy ông chán nghề làm báo quyết định nhảy bõ vào trong kỳ bầu cử Hội Đồng Tỉnh kỳ này, thiên hạ đồn đãi thế này thế nọ tuy vậy vẫn cầu xin những «sự đoàn» chuyên về cầm cây viết bic thượng phong. Kể sơ qua danh sách các ông trong làng quyết ra chen vai thích cánh với đời ở Hội Đồng Tỉnh kỳ này người ta đã thấy ngay Hội viên văn cầu có Chủ tịch kiêm ký giả, tức anh Hai Nguyễn kiên Giang ra ở quận 2, ông Tô Văn tức mồng Thâm Thúy Hằng quận 3, kể đến là cậu Ba Trợn tức ông Đặng văn Nhâm chủ báo Tiến ra ở quận 4, nguyên giám đốc báo chí Lưu Vinh Lữ ra tại quận 5, ông Dương minh Mẫn tức Phrong Râu quản nhiệm báo Trắng Đen cũng quyết ra ăn thua đủ ở Vũng Tàu.

C.O hy vọng đồng bào thí bỏ cho những người có tên trên đề họ có dịp to mồm tại nghị trường... bênh vực cho dân hiện đang ngắc ngư vì kiếm ước.

Cảnh đẹp quê hương Phạm đình Tín

Phòng triển lãm Pháp văn Đồng minh hội lại mở cửa để trưng bày tranh Phạm đình Tín, với đề tài cảnh đẹp quê hương. Sau hai mươi năm khói lửa, quê hương còn lại những cảnh đẹp gì?... Chỉ có thể tới xem mới biết. Phạm đình Tín đã đào sâu vào ký ức, tìm lại những kỷ niệm đẹp trong dĩ vãng. Thế hệ sinh ra trong chiến tranh, trưởng thành nhờ chiến tranh, hãy tới với Phạm đình Tín.

CHIA VUI

Nhận được hồng thiệp báo tin vui của Anh Chị LƯƠNG NGHĨA sẽ làm lễ thành hôn cho trường nam:

Cháu LƯƠNG TRUNG

đẹp duyên cùng

Cô NGUYỄN THỊ THẢO

Hôn lễ được cử hành tại Nha Trang ngày 16-4-70. Chúng tôi thành thực chia vui cùng anh chị NGHĨA và chúc các cháu trọn đời Hạnh Phúc.

Minh Võ

T.T Phạm văn Mẫn

In tại nhà in Dân Nguyễn 54, Võ Tánh Saigon

Quản Lý: Bà HONG-THỊ-QUÝ

NƯỚC CÓ NGUỒN DÂN CÓ GỐC NGÀY GIỖ TỀ PHẢI LÀ NGÀY QUỐC KHÁNH